

МОМЧИЛО БАКРАЧ

## НОЋ У КОСМОСУ

### КВАТРО СТАЋОНИ

Ударан ветром коров лепеће као застава  
зелене победе, исфронцлана, у ритама  
белопути адмирал, командант јесени, уздигнут  
на натруле багламе позира с горким осмехом  
Куда поћи низ ово благиште, пита се цар-говедар  
ког је погрицкала машта бившег дечака – мене  
Премећем међу прстима свежањ безукусног новца  
са самим собом цењкам се  
а ваљало би бацити бакрењак да се у ветру врти  
па кад падне на писмо  
да зевне одсечена царева глава  
узалуд жељна да изусти клетву за сретан пут  
Зрене тескоба још једног изгубљеног пролећа  
ево већ баца семе на црне бразде што их измори јад  
а лето сјакти спетљано у мрежи пуној  
коштаних корала и обамрле морске дрезге  
Заузнана су једра зимских мисли које пловише смело  
по аустралији, чак некуд иза леденог зида  
мирују скрштене као руке дубоког спавача  
над њима стражари буђ  
Па ти бекни, непомакнуто подстакни, рашчивијај  
зашто си туђинац овом поретку  
Пре него што навала нових сезона  
завеје плевом и шутом немоћни бес и плачљиви труд  
пре но што лаф у твојој кожури свој пркос сатре  
тргни се, пламичку додај ватре

## КРВАВ БИФТЕК

Пролазим покрај дрвета које памти мој давни  
долазак у град. Мимоилазимо се  
по безбројни пут, али сада зачудно освешћеније.  
Није то дрво, то су домаћин и гост, и нису то  
старост и младост, то је река.  
Стабло је још живо, понегде пупи, премда је опсадирано  
сочним бршљаном зеленим као мирна баруштина.  
Помислих да давитељ није ни намеравао да убије, иначе  
зар би га сачувао кроз густа десетлећа, тог станодавца  
који му рентира кичму.  
Изгледа да живе они беспрекорно, без жучи и трвења,  
мимо опште заваде која ври и врви, цичи у заносу  
чегрсти и једа.  
Махнух, одиста, тим сведоцима, знанцима што моје  
мимоходе тихо и благонаклоно региструју.  
По њима мора да сам упоран облик живота.  
Бистро је јутро фебруарско, у њему цвркут априла,  
испод њега безвременост као слутња.  
Једва сам поднео то разобручено пролепшање света.  
Но прођох одмерено, носећи бакалук надахнућа, као бард.

\* ~ \*

Жубори вретенаста крв причешћа, опсењива,  
вечно млада, бистра од винског преображења.  
Моћан и кротак дух пумпа балон који тихо пишти.  
Склизнуће света чије је право име Сад...Сад  
не буши политиру по којој себе одагнавам равно напред  
ка расточеној бистрини у малој и великој даљини,  
а за мном остаје шкргут пустињског песка  
што га повраћа Дунав.  
Базам по сивим динама као радосник  
у игри разбрајања: има ме – нема ме, и нисам  
ту где сам, ни онај који јесам.  
Но Онај који Јесте и са петлове кресте обрише крв,  
узгред и мене од крволиптања сачува ту и тамо.  
Стока разноока као жвакаћу гуму растеже  
своје житко жиће. Што је икада било опет биће на некој

пролепшаној равни – таква гласина одвајкада кружи.  
Једна нога од столице може сама свој пут да  
прекорача, то је суштински аксиом.  
Лепи млади богаљ слика ногама, брзо, интуитивно.  
Зурим кроз екран у тог фантома, он ми насмешен  
признаје да разговетан је Бог.  
На челу му пише: кад улазиш не плачи, кад излазиш  
захвали Њему на свему.

### НОЋ У КОСМОСУ

Зачудна је тмина поред толико лампиона  
али признајмо – ноћ је позадина  
Наша локална буктиња као рефлектор на стадиону  
пљушти по кликерима што у распореду  
фино баждарени рулају кроз мрак  
али наоколо је црни плиш  
коме пламичци служе за украс  
као шљокице  
Спокојно бруји тамна материја празнине  
тај слепац који се смеши видовњачки  
пулсари и квазари шиште као прскалице  
у глувој соби бескраја  
окате црне рупе погледом буше дно гравитације  
Шта има иза – пита ме ономад моја кћер  
а свезнајући тата накратко замутави  
но потом сриче аксиом о танкој опни црне фарбе  
на пренадуваном мехуру што плута  
у заслепљујућој плавети коју је раскрылио  
добро расположени Бог створитељ  
иначе наш заштитник и најбољи друг  
Дете ме одмерава дубоком тамом зеница  
бестрасним разумом лови лаж  
да је расцепи и ослободи зрнце истине  
светлосну бобу која варничи и фијуче  
руши и ослобађа

## УСТАНАК БЕЛОГ

Господари ове три димензије доручкују прашину  
на обали аутопута којим звиждуци шибају  
досађују се налакћени на бели град  
као за шанком, пућкају, мимиком и гестовима  
цртају проглас да све је до у ситнице  
познато и спласнуло

Отупели бол лешкари у самици глуве собе  
у којој вечност штуча белим часовником  
Не бих јутрос о суштинама – кажем жени  
стрплив сам, одлично интегрисан, гутам пет  
препеличијих јаја наживо  
па седам за машину да профирцам  
песму модернисте у којој беле идеје  
плешу и смеше се

Господари се возикају на бициклу једноточкашу  
огромним оком шкиље кроз монокл у нас  
једва будне надобудне беднике што обедују бит  
непознајну и монструозно лековиту  
гадљиви на бат историје која сваког момента  
бањава пред блудно биће заузето самим собом  
помало и световом ругобом и тродимензионалном  
мизеријом

Међутим – између тривија провлачи се, бубри, расте  
пенушава белост, навире кроз беоњаче  
свих ових сивих створења што упорно мру  
а белина им цвета на снимцима плућа и црних цигерица  
Бели чворци на хоризонту надиру да се поиграју  
са избељеним бригама, белосветска мржња  
опрана избељивачем братски се беласа

## ЗНАЧАЈНИ РИТУАЛИ

Ближе њуху Духа ваља прићи, као кад сам  
озлаћених прстију попуњавао ореоле  
на фрескама, још не светим.  
Зидине претежно пропагирају бога новца.  
Али ту као да је био крај дугог скретања у криви раст.

Или ономад, током острашћеног раздруживања  
на славонском фронту, кад гранатирали смо  
зидове градске куће и локалну лудницу.  
Зев монетарног Мамона грглао је као пећина,  
налик канализацији којом се развози девалвирана крв  
ка неким нафтним језерима, далеко,  
а ми на стражи нагињемо рујни алкохол  
заплењен од сељака на ровитом Балкану,  
пушимо цигаре од светлог корова скупље од кохибе.

Били смо мушке животиње збијене под шатор,  
спавасмо мирно као лаком руком заклани.  
Беше то моје најдубље зурење у плафон.  
Отупелост бола и свести била је драгоцену откупнина.  
Њушио сам страх и дрхтање.  
Минути идентични костурима што их милује  
археологова четка, тишина зачудна као ђух Светог Духа  
кад прочишћава паљевином.

Чемерне светковине ускоумних привременика  
чија смрт је бела као памучно крзно облака  
што путују ка олуји на северу, да се придруже  
пиру мноштва, худи рођендани победе  
која парадире у ритама од застава републике,  
кружни путеви мисли које не примећују безизглед.

Како се искобељати из карбонског шипражја у ком је  
свиснуо доносилац идеја – зна само Духов њух.  
Али и Он ће прећутати кад дође на ред  
да стане за говорницу.  
Мада га најављују прапорци језе, док седимо као  
у теглама кандирано воће, хипнотички  
пратећи рецитал о водостају.

Или неће прећутати, посред стишњеног стања  
треснуће рушевина гњилог света, заурлаће  
тужбалица што цели век пишти кроз фрулице костију,  
грануће фантастично избезумљење.  
Стуштићемо се у град изврнут на наличје,  
прозрачни и муњевити, сведени на нити.